

Vi må erkende vores eget ansvar for terroren

Siden jeg oplevede terrorangrebet i London, har jeg haft et ønske om at forstå mændene, der stod bag.

TERROR

10/12.7.2017

ABEL JOHANNES GRAGE JAKOBSEN, 17 ÅR

JEG VAR PÅ studietur og befandt mig tæt ved London Bridge lørdag 3. juni om aftenen, da en varevogn påkørte fodgængere. Mine kammerater og jeg løb, da gerningsmænd bevrænnet med knive gik til angreb på civile, 15 meter fra hvor vi stod.

På trods af min frustration over de tabte menneskeliv og min vrede rettet mod de gerningsmænd, der tog dem, har jeg siden hændelsen haft et enormt ønske om at forstå dem. Forstå, hvad der har få-

et dem til at føle en større tilknytning til ekstreme fortolkninger af en religion end til de vestlige demokratier, de lever og er opvokset i.

I efterfølgende obligatoriske samtaler med en krisepsykolog lærte jeg, at jeg bevægede mig over på et metaniveau, når jeg rejste disse spørgsmål, så bort fra min egen personlige oplevelse og ræsonnerede over den i et større politisk og samfundsmæssigt perspektiv. Jeg lærte, at metaniveauet naturligt følger chokfasen.

DERFOR ER DET skræmmende, at vores politikere seksten år efter 11. september og efter to år med talrige angreb i Europa, tilsyneladende fortsat befinder sig i chokfasen og ikke er nået dette metaniveau. De politiske kommentarer herhjemme forekom mig dog også overfladiske og intetsigende. Det var i høj grad de samme automatreaktioner, som vi efterhånden er blevet vant til at høre: Ger-

Uden at retfærdiggøre terroristernes handlinger er det vel en kendsgerning, at vi i Vesten er i krig mod Islamisk Stat, og at modsatrettede angreb er forventelige?

ningsmændene omtales som modbydelige, ondskabsfulde, afskyelige og barbariske idioter, kujoner og skæggede mørke-mænd, der tilbeder døden, og som hader vores frihed, demokrati og vores levevis.

En af gerningsmændene i London var britisk statsborger. En undersøgelse fra George Washington University har påvist, at 73 procent af gerningsmændene bag de seneste 51 terrorangreb i Europa, USA og Canada var statsborgere i det land, de vendte ryggen. Der er altså ikke blot tale om udefrakommende elementer, men mennesker, der i nogen grad må være produkter af problemer i vore egne samfund. Politikerne virker uforstående over for, at hændelser som angrebet i London finder sted, men uden at retfærdiggøre terroristernes handlinger er det vel en kendsgerning, at vi i Vesten er i krig mod Islamisk Stat, og at modsatrettede angreb er forventelige?

Det proklameres endvidere, at vi skal

'styrke kampen mod terrorisme'. Men hvad betyder det at styrke kampen mod terrorisme, hvis politikere nægter at reflektere over de egentlige årsager til, at den finder sted? Betyder det en videreførelse af den udenrigspolitik, der siden 2001 har medført en stigning i antallet af terroraktioner i både Vesten og i Mellemøsten?

Uanset hvor mange betonklodser, der sættes op, og hvor mange betjente vi sætter på gaden, vil vi aldrig kunne forhindre, at galninge går til angreb på civile, og når Islamisk Stat er besejret på slagmarken i Syrien og Irak, vil radikale fortolkninger af islam fortsat eksistere, og en ny gruppe af brutale fanatikere vil gøre deres indtog. Indtil det øjeblik, vi erkender, at vi også selv bærer et ansvar, og at vores egne handlinger, udenrigs- og indenrigspolitiske, har konsekvenser, vil kampen mod terrorisme være tabt, og angreb vil fortsætte.